

Forslag

til

Lov om ændring af adoptionsloven

Fremsat den 22. november 1977 af Inger Stilling Pedersen (KrF), Chr. Christensen (KrF) og Inge Krogh (KrF)

§ 1

I lov nr. 279 af 7. juni 1972 om adoption, som ændret ved lov nr. 623 af 21. december 1972 og lov nr. 137 af 24. marts 1976, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, 1. pkt., indsættes efter »25 år«: », og som ikke er mere end 45 år ældre end barnet.«

2. I § 4, 2. pkt., indsættes efter »20 år«: », og den, som er over 45 år ældre end barnet.«

3. I § 25b, stk. 2, indsættes efter 1. pkt.: »Et af medlemmerne skal repræsentere adoptivforældrene.«

4. I § 25b indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Adoptionsnævnets stadfæstelse af et samråds afslag på en ansøgning om godkendelse som adoptant kan i særlige tilfælde indbringes for justitsministeren.«

§ 2.

Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Det er et almindeligt indtryk, at den nugældende adoptionslov administreres meget strengt. Man kan få den opfattelse, at de retningslinjer, der er fastsat af adoptionsnævnet, først og fremmest er lagt for at begrænse antallet af adoptivforældre og ikke for at tage hensyn til barnets tarv.

Det gælder, foruden de regler, der er foreslået ændret her, også den administrative praksis, der går ud på, at forældre, der har 4 børn eller derover, ikke kan godkendes som adoptivforældre.

TH § 1.

Man har erfaring for, at det især er ældre ægtepar, der adopterer handicappede børn. De nugældende retningslinjer, hvorefter adoptionsbevilling ikke bør meddeles til forældre, der er over 38 og 40 år for henholdsvis kvinders og mænds vedkommende, rammer derfor især handicappede børn.

Forslagsstillerne mener for det første, at de nævnte aldersgrænser er for lave. Desuden bør det være lovgiveren og ikke de administrative myndigheder, der fastsætter de rammer, inden for hvilke

bevilling kan gives. Derfor foreslås maksimumsalderen fastsat til 45 år mere end adoptivbarnet.

Forslagsstillerne er endvidere af den opfattelse, at der skal kunne dispenseres fra maksimumsalderen. Det kan ikke være rimeligt, at adoptivforældrenes alder skal være eneafgørende, hvis alle de øvrige betingelser er opfyldt. Derfor skal adgangen til dispensation være lempelig. Adoptivforældrenes alder bør ikke kunne danne grundlag for et samråds afslag på at indlede undersøgelser med henblik på godkendelse som adoptant.

Adoptionsnævnets afgørelser berører i meget høj grad både barnet og adoptivforældrene. Det må derfor være rimeligt, at adoptanterne også er repræsenteret i nævnet.

Adoptionsnævnet fastsætter de retningslinjer, samrådene skal behandle ansøgninger om godkendelse som adoptant efter, og de retningslinjer ankesagen, skal behandles efter. Der bør derfor være mulighed for, at en afgørelse kan indbringes for justitsministeriet som 3. instans.